

teiset jälle, kes surema hõlega tööd teggi, ja sai nenda omma firriko paljo enneminne ja illusa minne walmis, kui wend. Wimakõ, kui mõllemad firrifud walmis ollid, tulli Konrad, heaga tehtud tööd waatma ja õdde näitas temmale keif nurgad läbbi.

Et se firrif nüüd paljo ruttem, uhkem ja alwema hinnaga olli walmis sanud, kui wendal, siis tõusis temma wibha ni sureks, et ta üllewelt afna lahti tõmbas ja omma õdde afnast wälja, mahha surnuks wiiskas, ja koddõ omma firriko meistril silmad selja tahha wänis. sellepärast, et ta enneminne polnud tõga jõudnud, kui õdde.

Tänna päwani seisab Konradi haua peäl lai kiwwi, kus temma ludda on siise raiutud ja temma jalge al firriko meister, keertud kaelaga.

Ja! usjowalgus sadab nüüd,
Siit ärra keif need rängad süüd,
Mis ennemuieste wannal a'al
Kül olnud seäl, ka meie maal!
Ka nüüd on paljo pudo weel
Ja seisab alles polel teel.

J u t t o j ä t k u d .

Tarf firjatundja.

Uks mees, kes firjutud firjast ka olli kuulnud ja isse ka mõnned warrese jallad oskas ülles teha, piddas ommast tarkusest wägga paljo, läts ühte moisa ja pakkus emmast aidamehheks. Et herral umbest aidamest tarwis olli, siis küsis agga, kas mees piddi firjutada moistma? ja mees ei ajanud ka walleks, waid ütles ennast kül moistwad.

Herra ellas talwel linnas, kuida suurtsuggo rahwal se wiis on ja firjutas mõnne aia pärrast, et aidamees piddi 2 sälletist ruggid wallaga linna saatma. Aidamees wõttis ramato wasto, lugges ja hüdis: „Need on keif pitka püksidega firjad ja tähhendawad sedda, et herra ühte sälletist kaero linna tahhab.“ Andis kolyhe käsko, et teomehhed piddid jalla peält kaerdega linna minnema.

Kui kaerad linna tullid, pahhandas herra omma meelt wägga ja küsis kubja käest, mis ta mitte ruggid polke tonud? Kubjas, kes aidamehhe tarkusest ühtegid ei teadnud, rakis herrale, et aidamees, kes firja tunneb, ütelnud need kaera firjad olnud, mis ramato sees seisnud, sest et paljo pitki tähti seas olnud.